

บทที่ 1 หรือย้อนเวลาแล้ว

ท้องฟ้าขาวเหลือง ผืนแผ่นดินแดงดำ ตะวันบ้ายคล้อยสีแดงฉาน
แขวนตัวอยู่บนฟากฟ้าทิศตะวันตก สอดประสานอยู่กับแสงสายัณห์
แดงก่ำดั่งโลหิตสด

อีกาอวบอ้วนที่เพิ่งจะกินอิ่มสองสามตัวบินวนอยู่เหนือต้นไม้
แห้งเหี่ยวสองรอบ ก่อนจะหยุดพักลงบนกิ่งไม้แห้ง มันใช้จะงอยปาก
คมกริบที่ยังมีคราบเลือดบรจจงแต่งขนซ้าๆ พลังส่งเสียงโศกเศร้าอาดูร
ออกมาเป็นระยะๆ

สายลมโถมกระหน่ำพัดม้วนเอาใบไม้แห้งกับเศษดินทรายบนพื้น
ขึ้นมาจับไม่ถ้วน ฝุ่นละอองเต็มท้องฟ้า บดบังแสงตะวันไปจนสิ้น ที่ไกล
ออกไปมีหมาป่าหิวกระหายสองสามตัวกำลังเดินวนเวียนไปมา
พอมองเห็นได้อยู่ร่างๆ และด้วยเพราะกินเนื้อมนุษย์ไปเป็นจำนวนมาก
ตาของพวกมันจึงแลดูคล้ายลูกไฟปีศาจอันแฝงไว้ด้วยความอยาก
กระหาย และที่มากไปกว่านั้นคือการเฝ้ารอ...

พื้นดินเหนือที่ราบแทบทุกตารางนิ้วอาบท่วมไปด้วยเลือดสดๆ

จนกลายเป็นดินเลนสีแดงเข้มชวนคลื่นเหียน ปะปนไปด้วยซากอวัยวะ
เศษกะโหลกแตกจำนวนนับไม่ถ้วน กับอาวุธหักๆ ที่กระจัดกระจายอยู่
รอบๆ แลดูไม่ต่างอะไรกับงานปักที่ประดับอยู่บนพรมแดงผืนใหญ่
ของพวกเขาพ่อค้าจากดินแดนตะวันตก

ยิ่งไปกว่านั้นกลางหลุมเลนยังเต็มไปด้วยซากศพกองสูงเทียม
ภูเขา

คนลึบกว่าคนในอาภรณ์สีดินเหลืองประดับไปด้วยแผ่นเกราะ
มีผ้าขาวบางพันอยู่บนร่างเดินออกจากป่าที่อยู่ไกลออกไป ชัยบตรงเข้ามา
ที่ละน้อย

ใบหน้าของพวกเขาเฉยชาไร้ซึ่งอารมณ์ความรู้สึก แต่กระนั้น
สายตาดกลับคมกริบ ทันทีที่يلمพัดหญ้าไหวสะท้าน กลืนอายุสังหาร
ก็พลันปกคลุมไปทั่วร่าง

ท่ามกลางสมรภูมिरบแห่งนี้พวกเขาคือผู้ชนะ จิตใจห้าวหาญ
ไม่ย่นระย่อซึ่มออกมาผ่านผ้าขาวบางที่ชุ่มโชกไปด้วยเลือดสดๆ

นายทหารที่มีเศษผ้าพันปิดตาขวาเอาไว้เดินมาหยุดอยู่หน้า
กองซากศพ เขาค้อมเอวหยิบทวนวงเดือนที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์
พร้อมเล่มหนึ่งออกมาจากหลุมเลนซึ่งเต็มไปด้วยเลือด หลังจากออกแรง
เหวี่ยงมันไปมาอยู่สองสามทีก็ปักมันลงพื้น และรื้อหาของที่พอจะใช้ได้
ตามกองซากศพต่อ

เพราะอ่อนบนร่างของทหารตาเดียวผู้นั้นถูกย้อมไปด้วยเลือด
จนกลายเป็นสีแดงฉาน ด้านหลังมีริ้วรอยขาดวัน มองเห็นเลือดไหล
ออกมาจากปากแผลนั้นได้รางๆ

เขาผลักร่างไร้วิญญาณพวกนั้นออก ลงมือปลดเกราะอกที่อยู่บน
ศพชายที่สวมใส่เสื้อผ้าแบบเดียวกัน พอเห็นว่าเกราะอกนั้นไม่ได้

เสียหายนักก็เอามันมาสวมไว้กับตัว

กองซากศพเตี้ยๆ กองหนึ่งเริ่มขยับ มือที่อาบไปด้วยเลือดข้างหนึ่งยื่นออกมา ทหารตาเดียวผู้นั้นสะดุ้ง ร้องคำรามออกมาตามสัญชาตญาณ เขาจ้องมองดูอุ้งมือที่เต็มไปด้วยเลือดนั้นเฉกเช่นเดียวกับหมาป่าตาเดียว ดูตันพลางถอนทวนวงเดือนที่ปักอยู่บนพื้นขึ้นมา ทำทางตึงเครียดอย่างเห็นได้ชัด

พวกทหารที่อยู่ข้างๆ พอได้ยินเสียงคำรามหุ้มตัวของพรรคพวกก็รีบกุ๊กกักเข้ามาล้อมราวหมาป่าหิวกระหายได้กลิ่นคาวเลือด ทุกคนต่างเล็งทวนวงเดือนในมือ สายตาดูตันจ้องเขม็งไปยังกองซากศพที่กำลังขยับ

ชายเนื้อตัวชุ่มโชกไปด้วยเลือดคนหนึ่งคลานออกมาจากกองซากศพนั้น ในมือกุมทวนวงเดือนสภาพสมบูรณ์เล่มหนึ่งไว้

ทันทีที่เขาโผล่ออกมา ยังไม่ทันได้ทำอะไรประกายแสงเย็นเยียบลึบกว่าสายก็สว่างวาบขึ้นตรงหน้า ทวนวงเดือนจ่ออยู่บนร่างของเขา

ชายหนุ่มตกใจสุดขีด ได้แต่นิ่งค้างไม่ขยับเขยื้อน ใบหน้าตึงเครียดแผงไว้ซึ่งความพรั่นพรึง

"นี่...นี่...ฉัน...ฉันคือ...พวก...พวกนาย..."

คนที่คลานออกมาจากกองซากศพร้องออกมาด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น ไม่อาจเรียบเรียงคำพูดให้เป็นประโยคสมบูรณ์

"เฮ้อ!"

เหล่าทหารหลายสิบนายต่างพากันถอนหายใจยาวๆ ชักทวนวงเดือนในมือกลับ ก่อนจะแสดงคารวะต่ออีกฝ่ายด้วยท่าที่นอบน้อมพร้อมร้องออกมา "นายกอง!"

คนที่คลานออกมาผู้นั้นพยายามประคองตัวลุกขึ้นยืนอย่างโซซัด

ไซเซ เก่อนกวาดตามองไปรอบๆ บรรยากาศรอบอวลไปด้วยกลิ่นคาวเลือด
คละคลุ้ง

เขารู้สึกเจ็บปวดสาหัสรุนแรงจากบาดแผลบนแขนขวา ศีรษะเริ่ม
เวียนจนแทบจะประคองร่างไว้ไม่อยู่ ยิ่งดีที่มีทวนวงเดือนคอยช่วย
ค้ำยันไว้ถึงยังเหยียดร่างยืนตัวตรงได้อยู่ ครั้นก้มดูบนเกราะอกของตน
ก็พบว่ายามนี้เต็มไปด้วยคราบเลือดสีเข้มเหนียวเหนอะเกราะครั้งปะปน
อยู่กับเลือดสีแดงสดที่กำลังไหลริน บนท้องของเขามีแผลตื้นๆ ที่เกิด
จากดาบอยู่รอยหนึ่ง ฟองเลือดทะลักล้นออกมาด้านนอก

นายทหารรูปร่างผอมสูงที่มีผ้าขาวบางพันอยู่บนแขนเดินออกมา
จากป่าที่อยู่ไกลออกไป พอเห็นชายหนุ่มที่คลานออกมาจากกองซากศพ
ก็พลันร้องตะโกนยินดี "เป็นท่านจริงๆ ที่แท้ท่านก็ยังไม่ตาย!"

นายกองคนนั้นสีหน้างุนงง คล้ายทำอะไรไม่ถูก "ฉัน...ฉัน...ที่...
ที่นี่..."

ในตอนนั้นเอง จู่ๆ พื้นดินก็เริ่มสั่นสะท้าน เสียงฝีเท้าม้าก็ก้อง
ดังโกล้งเข้ามาทุกขณะ ชายผู้เป็นนายกองแห่งหน้ามองไปตามที่มา
ของเสียง เห็นอเส่นขอบฟ้าไกลโพ้น ฝูงควีนกลุ่มหนึ่งขยายตัวใหญ่
มากขึ้นทุกที หน้าซ้ายังขยับโกล้งเข้ามารวดเร็ว ประกายแสงเจิดจ้า
ส่องสะท้อนอยู่ได้แสงตะวัน

ทหารในชุดเกราะสีดำกลุ่มหนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้าศึกชั้นยอด หัว
ทั้งร่างล้วนมีเกราะเหล็กหนาๆ ปกป้อง หมวกเกราะปกปิดส่วนศีรษะ
เอาไว้เกือบทั้งหมด เผยให้เห็นใบหน้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ที่อยู่ในมือ
ของพวกเขาคืออาวุธที่มีลักษณะคล้ายหอกแหลม ธงสีดำผืนใหญ่
สะบัดไหวรับลมอยู่กลางขบวน ที่ปักอยู่ด้านบนคือตัวอักษรยี่เกี่ยี่สี่ขาว

ทหารม้าเหล่านั้นล้วนสีหน้าดูตื่น ปากส่งเสียงร้องตะโกน

ไววกเหวก ฟุ่งตรงมายังสนามรบด้วยท่วงท่าแข็งแกร่งทรงพลัง ทันทีที่เห็นทหารม้ากลุ่มดังกล่าว ชายผู้เป็นนายกองก็แอบรู้สึกหวั่นไหวอยู่ลึกๆ จะให้บรรยายท่าทีห้าหาญของทหารม้ากลุ่มนี้คงต้องเทียบกับพยัคฆ์ไม่กี่หมาป่าเท่านั้น

ยังไม่ทันได้ครุ่นคิดให้ดีกว่าตัวเองมาอยู่ที่นี้ได้เช่นไร เขาก็ได้ยินเสียงตะโกนร่วนวายแบบเดียวกันดังขึ้นจากทางด้านหลัง

"ถอยเร็ว! พวกสุนัขเหียนมาแล้ว!"

นายทหารผอมสูงร้องตะโกนออกมาคำหนึ่งก่อนจะร่วมมือกับนายทหารตาเดียวพยุ่งชายผู้เป็นนายกองถอยหลังگرد

ขณะถูกนายทหารสองคนช่วยกันหิวปีก เขาก็เห็นนักรบรูปร่างกำยำล่ำสันนายหนึ่งนั่งอยู่บนหลังม้า ชายคนนั้นเข้าตาสีก โบทหน้าตบสสีหน้าเคร่งขรึม กระดุกโบทหน้าหนาแข็งแรง คางผายกว้าง อิมเอิบไปด้วยกล้ามเนื้อ คิ้วดกหนา หูหนาปากกว้าง ห้าหาญสมชายชาติวีแลดูน่าเกรงขาม

ชายคนนั้นสวมหมวกเกราะสีทอง ร่ามหุ้มด้วยเสื้อเกราะสีทอง ผ่ากันลมสีแดงผืนใหญ่ห่มคลุมอยู่ทางด้านหลัง ยาวราวๆ หนึ่งจั้งสามซื่อ* ทอแสงเยือกเย็นอยู่ใต้แสงอาทิตย์อัสดงที่แดงฉานดั่งเปลวเพลิง มือซ้ายกุมทวนวงเดือนคมกริบยาวราวหนึ่งจั้งไว้เล่มหนึ่ง เทียบกับทวนวงเดือนทั่วไปแล้วจัดว่าสั้นกว่ามาก ปลายทวนด้านขวาคือตะขอโค้ง รูปร่างไม่ต่างอะไรกับจันทร์เสี้ยวเฉียงๆ

ที่อยู่ในหว่างขาคือม้าศึกสีแดงตัวใหญ่ ขาทังสี่ของมันเรียวยาว แข็งแกร่งเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังกำลัง กล้ามเนื้อราวกับถูกตีถูกหลอมขึ้น

* จั้งและซื่อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 10 ซื่อ เป็น 1 จั้ง และซื่อในสมัยเว่ยจีน เทียบประมาณความยาวประมาณ 24.2 เซนติเมตร 'หนึ่งจั้งสามซื่อ' จึงหมายถึงความยาวประมาณ 315 เซนติเมตร หรือ 3.15 เมตร

จากเหล็ก ผิวมันเป็นประกายเต็มเปี่ยมไปด้วยชีวิตชีวาสวยสดงดงาม ไม่ต่างจากเปลวเพลิงจากนรกที่กำลังคุโชน แฉงคอสี้แดงสะบัดไหวอยู่ท่ามกลางสายลมโถมกระหน่ำเสมือนหนึ่งงูไฟจำนวนนับหมื่นที่กำลังร้ายรำลุกไหม้หยิ่งทะนงอยู่ภายใต้แสงตะวัน

พอเห็นภาพดังกล่าว ชายผู้เป็นนายกองค์อดนึกหวาดหวั่นขึ้นมาไม่ได้ โลกนี้ทำไม่ถึงมีคนรูปร่างกำยำล่ำสันแบบนี้ได้!

เพียงชั่วพริบตา ชายผู้นั้นก็ควมม้าศึกสีแดงราวกับเปลวไฟคู่กายมาถึงข้างๆ พายุทรายโหมซัดใส่ใบหน้าเขา

ที่ตามองอยู่ทางด้านหลังคือทหารม้าในชุดเกราะสีดินเหลืองสองร้อยกว่านาย ใบหน้าของพวกเขาแต่ละคนล้วนสิ้นเลือดปูดโปน มือข้างหนึ่งถือแส้ม้า มือข้างหนึ่งชูหอกยาว ดวงตาเบิกกว้างพลางตะโกนร้องด้วยความชวนเลือดในกายพลุ่งพล่าน "ฆ่า!"

ที่อยู่ทางด้านหลังของกองกำลังทหารม้าคือพลทหารราบที่ส่งเสียงกรู้อองไม่ขาดปาก สีหน้าท่าทางของพวกเขาไม่ได้แตกต่างจากทหารม้าพวกนั้น ดวงตาเปี่ยมไปด้วยไอสังหาร สีหน้าดูค้นไม่ด้อยกว่าทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่พบเจอก่อนหน้านี้

ที่อยู่กลางขบวนคือธงสีน้ำเงินที่กำลังโบกสะบัดรับแรงลม มีตัวอักษรบิดๆ เบี้ยวๆ ไม่ต่างอะไรกับโลहितสดๆ ปักอยู่

ครั้นกองกำลังทหารทั้งหมดเคลื่อนขบวนเฉียดไหล่ชายผู้เป็นนายกองไป ม้าเร็วตัวหนึ่งก็วิ่งมาอยู่ข้างกายเขา นายทหารบนหลังม้าตะโกนเสียงดังลั่น "ฝ่าบาทมีพระบัญชา! ให้ท่านนำพวกทหารที่บาดเจ็บทั้งหมดรักษาการณ์อยู่ที่นี้ คุ่มครองความปลอดภัยของพวกพี่น้องทั้งหมด!"

ทันทีที่พูดจบอีกฝ่ายก็หันหัวม้ากลับ ฟุ้งตรงขึ้นหน้าไปอย่าง

รวดเร็ว

นายกองงูจง เขาไม่รู้เลยแม้แต่ร้อยละหนึ่งว่าเกิดอะไรขึ้น ก่อนหน้านี้ไม่นานเขายังคุมคนงานให้อพยพออกจากเมืองที่กำลังจะถล่มอยู่เลย และหลังแผ่นดินสั่นไหวรุนแรง ร่างของเขาก็ถูกกลบฝังอยู่ใต้กองดินหนาๆ

เท่าที่จำได้ เขากระเสือกกระสนดิ้นรนขุดดินอย่างเอาเป็นเอาตายกว่าจะโผล่พ้นออกมาได้ก็ไม่ใช่ง่าย ขณะที่คิดว่าตัวเองคงรอดแล้วใครจะไปรู้ว่าทันทีที่โผล่หัวออกมา เขากลับยืนอยู่กลางสมรภูมิรบที่ไหนก็ไม่รู้

พอหันมองกลับไป เขาก็เห็นกองกำลังทหารซีดินเหลืองกำลังต่อสู้อยู่กับทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่มีจำนวนมากกว่าหลายเท่าตัว ภายใต้การนำของชายบนหลังม้าขนแดงซึ่งหุ้มหัวร่างไว้ภายใต้เกราะสีทอง ทหารในชุดสีดินเหลืองบุกทะลุเข้าใส่ทหารม้าในชุดเกราะสีดำอย่างเอาเป็นเอาตาย

การสู้รบดำเนินไปอย่างดุเดือด ทหารม้าในชุดเกราะสีดำที่อยู่ภายใต้ธงดำอักษรขาวถูกโจมตีล่าถอยไม่เป็นกระบวน โดยมีทหารภายใต้ธงน้ำเงินอักษรแดงไล่ตามไปติดๆ เพียงไม่นานพวกเขาก็หายลับไปจากเส้นขอบฟ้า

ชายผู้เป็นนายกองอดนึกเลื่อมใสความสามารถในการรบของกองกำลังทหารชุดสีดินเหลืองที่มีจำนวนเพียงน้อยนิดพวกนั้นไม่ได้ทั้งๆ ที่มีจำนวนน้อยกว่าแต่กลับใช้กำลังพลรับมือทหารม้าที่มีจำนวนมากกว่า หน้าซึ้งยังได้รับชัยชนะ รุกไล่กองกำลังทหารม้าชุดดำจนแตกพ่ายถอยร่นกลับไปได้

พสุธากว้างใหญ่ เพียงชั่วพริบตาทุกอย่างก็กลับสู่ความสงบอีกครั้ง ครั้นหันมองกลับมาอีกที เขาก็สังเกตเห็นว่าข้างป่ามีกระโจม ตั้งกระจัดกระจายอยู่กันเป็นหย่อมๆ ทหารหน้าตาชื่อๆ ไม่ค่อยพูดค่อยจาจำนวนมากอิงอยู่ข้างต้นไม้ เผยให้เห็นถึงกระดุกชาวโพลนที่ โผล่พ้นออกมาจากแขนขาที่ขาดหาย ทหารจำนวนไม่น้อยกำลัง สาละวณอยู่กับการทำแผลให้พวกเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจห้ามเลือด สำเร็จ

ใบหน้าของทหารที่บาดเจ็บพวกนั้นไม่มีร่องรอยเจ็บปวดทรมาน แม้แต่น้อย สายตาของพวกเขาก็ยังคงยังเส้นขอบฟ้าไกลโพ้น ดวงตา เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง ความมุ่งมั่นยังคงปรากฏอยู่บนใบหน้า

ชายที่ถูกเรียกขานว่านายกองห้วนไหวไปกับภาพตรงหน้า ท่ามกลางความรู้สึกหวาดหวั่นสังเล เขายังบอกไม่ได้ว่าตัวเองยามนี้ ควรทำอะไร

พวกเขาไม่ได้กำลังถ้ายหนึ่งแน่! ตกลงคนทั้งสองฝ่ายที่ทำสงคราม รบพุ่งใส่กันนั้นเป็นใครกัน แล้วทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ใจของชาย ผู้เป็นนายกองเต็มไปด้วยคำถาม

ทันทีที่อ้าปาก ความรู้สึกเจ็บปวดก็แผ่ซ่านออกมาจากริมฝีปาก แต่กระแง เดิมเขาตั้งใจจะเอ่ยปากถาม แต่สัญชาตญาณกลับบอก ให้เขาตะโกนออกมา "น้ำ! ขอน้ำหน่อย!"

นายทหารสูงผอมกับนายทหารตาเดียวรีบพยุ่งนายกองไปที่ชายป่า หลังค่อยๆ วางเขาลงกับพื้น นายทหารสูงผอมก็วิ่งต้อไปที่กระโจม ก่อนจะกลับมาพร้อมกับน้ำถ้วยหนึ่ง

เขารับน้ำไว้ ขณะเตรียมจะดื่มก็มองเห็นเงาสะท่อนในน้ำ นั่นเป็น ใบหน้าของใครบางคนที่เขาไม่คุ้นตา

เงาสะท้อนที่ปรากฏออกมาคือใบหน้าชูปดม คิ้วหนาตาโต
หน้าเหลี่ยมปากกว้าง เขาประหลาดใจ รีบขยิบตาขวา ก่อนจะพบว่า
คนในเงาสะท้อนนั้นก็ขยิบตาขวาเช่นกัน

เขาเขี่ยงิ้วถ้วยในมือทิ้ง เสี่ยงกระเบื้องแตกซัดดัง ดึงดูความสนใจ
ของพวกทหารบาดเจ็บโดยรอบ

นี่ไม่ใช่ฉัน! บัดชบ นี่ฉันอยู่ที่ไหนกันแน่

นายกองร้องตะโกนอยู่ภายในใจไม่ต่างอะไรกับคนเป็นโรคประสาท
ที่ว่าครั้นคำพูดเคลื่อนถึงปาก เขากลับเจ็บคอจนพูดอะไรไม่ออก

นายทหารตาเดียวคนนั้นเดินออกมาจากในป่าพร้อมผ้าขาวบาง
ม้วนหนึ่งในมือ ก่อนจะตรงเข้ามาทำแผลตามจุดต่างๆ ให้เขาอุ่นหาย
ไปหมด ความเจ็บปวดครอบงำประสาทสัมผัสทั่วร่าง เลือดสดๆ
เปลี่ยนผ้าขาวบางให้กลายเป็นแดงฉานในชั่วพริบตา

พอเห็นเขาทำด้วยแตก นายทหารสูงมอมาก็เดินเข้าไปในกระโจม
ตักน้ำออกมาอีกถ้วย ยื่นส่งน้ำให้ด้วยท่าทางยินดีพลางเอ่ยออกมาอย่าง
ตื่นเต้น "นายกอง ท่านยังไม่ตายจริงๆ ด้วย วิเศษแท้"

เขารับน้ำถ้วยนั้นไว้พลางคิด ตีมน้ำถ้วยนี้จะได้ชุ่มคอ ไม่น่า
อาจพูดอะไรออกมาได้บ้าง

เขากรอกน้ำลงคออีกๆ รวดเดียวหมด เสียวริมฝีปากแตกกระแหง
ของตัวเอง มองดูชายที่อยู่ตรงหน้า นายทหารมอสูงคนนี้อายุอาณานาม
คงสักราวๆ สามสิบ ใบหน้าชูปดม ผิวหยาบกร้านทว่าเลื่อมเป็นมัน
ราวกับโลหะสำริด มือเรียวยาวเป็นพิเศษทั้งสองข้างวางตั้งอยู่บนเข่า

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง เขาก็เริ่มอ้าปากลองเปล่งเสียงคำว่า 'เจ้า'
ออกมาจากลำคอ

เขาถามด้วยความสงสัย "เจ้า...ที่นี้ที่ไหน"

"เหลียนไถ! ที่นี่คือเหลียนไถ นายกอง! คราวที่แล้วตอนพวกเราปะทะกับพวกสุนัขเถียน หากไม่ใช่เพราะนายกองรับดาบแทนข้าไว้ ป่านนี้ข้าคงตายไปนานแล้ว" นายทหารผอมสูงพุดพุดวางซีไปยังแผลบนแขนของชายที่เขาเรียกว่านายกอง

เขาจำเรื่องเกี่ยวกับเหลียนไถและนายทหารรูปร่างผอมสูงคนนี้ไม่ได้แม้แต่หน่อย ชายผู้ถูกเรียกขานว่าเป็นนายกองพยายามย้อนคิดถึงเรื่องราวในความทรงจำทั้งหมด

เขาชื่อถังอี่หมิง เป็นเจ้าแกล่เจ้าของเหมืองถ่านหิน

เดิมเขานั่งทำงานอยู่ในสำนักงานตีๆ แต่เพราะได้รับโทรศัพท์ด่วนบอกว่าอีกเดี๋ยวจะเกิดแผ่นดินไหว ด้วยกลัวว่าพวกคนงานที่อยู่ด้านล่างจะจัดการไม่เรียบร้อยจนเกิดเหตุเหยียบกันตายขึ้น เขาเลยลงไปในหลุมเหมืองคุมการอพยพเคลื่อนย้ายคนด้วยตัวเอง

ขณะกำลังใกล้จะอพยพคนงานเสร็จ จู่ๆ แผ่นดินก็สั่นไหวรุนแรง เขาหนีออกมาไม่ทัน ถูกฝังอยู่ในหลุมเหมืองพร้อมกับพวกคนงานอีกจำนวนหนึ่ง

หลังจากนั้นจู่ๆ เหมืองถ่านหินก็ระเบิด ร่างของเขารับรู้ได้เพียงแรงสั่นสะเทือน พอตื่นขึ้นมาอีกที เขาก็พบว่าตัวเองมาอยู่ในโลกยุคนี้แล้ว

ความรู้สึกเจ็บปวดบริเวณช่วงท้องแผ่ซ่าน ความคิดย้อนคืนกลับสู่สภาวะแท้จริงที่เป็นอยู่ในเวลานี้ใหม่อีกครั้ง เขาก็มดูท้องของตัวเอง ผ้าขาวบางที่แนบอยู่กับบาดแผลมีรอยเลือดซึมอยู่เป็นทางยาว

ถังอี่หมิงมองดูร่างกายของตัวเอง ผิวหนังดำเป็นมัน มือเท้าใหญ่โต กล้ามอกกล้ามเนื้อทอกล้ามเนื้อแขนล้นปูดโปนชัดเจน บนตัวเขามีแผลอยู่สองแห่ง ที่หนึ่งอยู่บนแขนขวา อีกที่อยู่บนท้อง แต่ทั้งหมดล้วนไม่ใช่

บาดแผลฉกรรจ์

เขาตั้งสติถอนหายใจยาวๆ ออกมาครวหนึ่ง มองดูนายทหาร ผอมสูงตรงหน้าพลางถามคลุมเครือ "เมื่อครู่เจ้าพูดถึง 'สุนัขเหียน' คนพวกนั้นเป็นใคร แล้วเจ้าชื่ออะไร"

"นายกอง! ข้าชื่อหวงด้า"

นายทหารผอมสูงมองดูถึงอึ้งหึงด้วยสายตางุนงงสงสัย แต่พอเห็นรอยเลือดบนหัวเขา ก็คิดไปเองว่าบางทีเขาคงถูกระทบกระเทือนจนเลอะเลือดไปชั่วขณะเลยพูดต่อ "นายกอง สุนัขเหียนก็คือคนที่พวกเราทำศึกด้วย!"

ถึงอึ้งหึงมองดูผ้าขาวบางบนแขนหวงด้าที่ยามนี้ถูกอาบจนแดงฉาน เลือดซึมผ่านผ้าขาวบางไหลหยดลงพื้น ก่อนจะหันไปมองดูทหารบาดเจ็บที่อยู่รอบๆ แต่ละคนล้วนบาดเจ็บสาหัส แต่ไม่ว่าจะบาดเจ็บหนักสักแค่ไหนก็ไม่มีแม้แต่คนเดียวที่จะปริปากร้องโอดโอยทำเพียงทนรับสภาพอยู่เงียบๆ เท่านั้น

เขาอดนึกเลื่อมใสศรัทธาคนเหล่านี้ไม่ได้ และหันกลับมาพูดกับหวงด้า "หวงด้า พวกเรากับสุนัขเหียนทำสงครามกันมานานแค่ไหนแล้ว"

หวงด้ารีบนิ้วตอบ "นายกอง รวๆ สองสามปีได้แล้ว"

"ถ้าอย่างนั้น...พวกเราออกทำศึกกับสุนัขเหียนปีไหน" ถึงอึ้งหึงถาม

หวงด้าหัวเราะ "นายกอง เรื่องนี้ข้าจำได้แม่น ปีนั้นฝ่าบาทเพิ่งขึ้นครองราชย์ พี่ขพันฐัฎฐาหารอุดมสมบูรณ์ ทุกคนต่างได้รับเสบียงอาหารเพิ่มสองวัน และในปีนั้นเหมือนกันที่พวกเราเริ่มทำสงครามกับพวกสุนัขเหียน ช่วงนั้นคือรัชศกหย่งชิ่งแห่งต้าเว่ยปีที่หนึ่ง

ปีนี้รัชศกหย่งชิ่งปีที่สาม ไม่ทันได้รู้ตัวก็ผ่านมาสองปีแล้ว!"

รัชศกหย่งชิ่งปีที่สาม? นี่มันเวลาไหนกัน?

ถึงอึ้งหิมิงไม่เข้าใจเลยแม้แต่น้อย รัชศกหย่งชิ่งแห่งต้าเว่ยคือ ยุคสมัยไหน เขาตั้งสมาธิเริ่มคิดวิเคราะห์ ย้อนนึกถึงวิชาประวัติศาสตร์ ที่เคยเรียนมา

แคว้นเว่ย? แคว้นเว่ยในประวัติศาสตร์มีอยู่ไม่รู้ตั้งเท่าไร ไช้แล้ว ยังมีสุนัขเหียนอีก ถ้าอย่างนั้นที่พวกเขาพูดถึงก็ต้องเป็นกำลังทหาร แคว้นเหียน มีเหียนมีเว่ย ในประวัติศาสตร์เหลือก็แต่ยุคจั้นกั๋วกับยุค ห่าชนเผ่าสิบหกแคว้นเท่านั้น นี่ฉันกำลังอยู่ในยุคไหนกันแน่

พอนึกถึงจุดนี้ ถึงอึ้งหิมิงก็ถามต่อ "สุนัขเหียนพวกนั้นมาจากที่ไหน" หวงต้าพุดน้ำเสียงชิงซัง "สุนัขเหียนบัดซบ นอกจากพวก เซลยเถื่อน* เผ่าเหียนเปยจากเหลียวตงแล้ว ยังมีใครได้อีก"

ทันทีที่ได้ยินคำว่า 'เซลยเถื่อนเหียนเปย' ถึงอึ้งหิมิงก็มั่นใจถึง ยุคสมัยที่เขาอยู่ในเวลานี้ได้ทันที ตอนนี่ต้องเป็นยุคห่าชนเผ่าสิบหกแคว้น แน่

ถึงอึ้งหิมิงตกใจ เขาแอบคิด หลังยุคสามก๊ก ที่หัวหล้าก็ตกเป็นของ แคว้นจั้น ครั้นผ่านพ้นกบฏแปดอ่อง ชนเผ่าทั้งห้าอันได้แก่ชงหนู เหียนเปย เจี้ย ตี และเซียงที่อาศัยอยู่บนแผ่นดินของชาวฮั่นมาช้านาน ก็ฉวยโอกาสตอนแผ่นดินกำลังวุ่นวาย ก่อร่างสร้างแคว้นสิบกว่าแคว้น ขึ้นบนแผ่นดินทางตอนเหนือ เรียกรวมๆ เป็นห่าชนเผ่าสิบหกแคว้น เป็นยุคที่วุ่นวายสุดๆ ขณะเดียวกันก็เป็นยุคที่ชนกลุ่มน้อยคึกคัก มากที่สุด สวรรค์ ทำไมฉันถึงต้องมาอยู่ในยุคเองช่วยแบบนี้ด้วย

จู่ๆ ถึงอึ้งหิมิงก็นึกถึงเรื่องทะเลลุมิตีข้ามกาลเวลาได้ เขาอนุমানด้วย

* เซลยเถื่อน ในที่นี้มาจากคำว่าหูลู่ ซึ่งเป็นคำเรียกชาวเผ่าชงหนูอย่างเหยียดหยามในสมัยจั้น และฮั่น สมัยต่อมาใช้เรียกเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนทางเหนือ เช่น เหียนเปย เป็นต้น

ความมั่นอกมั่นใจ หรือว่าเราจะทะลุมิติมาที่นี่

แสงตะวันบ่ายคล้อยอาบไล้อยู่บนผืนป่าเล็กๆ ธงที่มีอักษร 'เว่ย' บั๊กประดับอยู่ทางด้านบนโบกสะบัดเกิดเป็นเสียงดังที่บัพอยู่ภายใต้แสงสายัณห์

ที่ที่ถึงอี่หมิงอยู่ในตอนนี้คือค่ายทหารเว่ยที่ตั้งอยู่ที่เหลียนไถ ส่วนเขาก็วิญญานทะลุมิติเข้ามาสิงสู่อยู่ในร่างของนายกองแห่งกองทัพเว่ยนี้มันเรื่องเหนือความคาดหมายชัดๆ

ในเวลาที่เขาถึงเพิ่งพบกับความจริงที่น่าตื่นตะลึงข้อหนึ่ง ก็คือในอีกโลกหนึ่งเขาคงตายไปแล้ว ส่วนเรื่องที่ว่าทำไมเขาถึงมาอยู่ยังโลกนี้ได้ เรื่องนี้เขาเองก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ไปกว่านั้นคือเขาค้นเคยกับยุคสามก๊ก สูย ถัง หมิง และชิงดี แต่กับยุคห้าชนเผ่าสิบหกแคว้นนี้ก็กลับแทบไม่รู้อะไรเลยสักอย่าง ที่พอจะจำได้บ้างก็แค่ vaguely เท่านั้น

พวกทหารทัพเว่ยที่บาดเจ็บต่างเอนหลังนอนพักอยู่ตามชายป่า บ้างก็รออยู่ข้างกระโจม ดวงตาจ้องนิ่งที่เส้นขอบฟ้า หวังว่าจะมองเห็นองค์จักรพรรดิของพวกเขากรีธาทัพกลับมาพร้อมชัยชนะ

หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง บนเส้นขอบฟ้าก็ปรากฏร่างของทหารบาดเจ็บจำนวนหนึ่ง พวกเขาเดินข้ามผ่านบึงโลहितที่มีกองซากศพสูงราวกับภูเขา มุ่งหน้าตรงมายังป่าที่ถึงอี่หมิงอยู่

ถึงอี่หมิงที่ตระหนกได้ว่าตัวเองทะลุมิติมาลุกขึ้นยืน เขารู้ชัดแล้วว่าตัวเองอยู่ในยุคสมัยไหน ครั้นมองเห็นเหล่าทหารที่ทรหดอดทนไม่ยอมแพ้ต่อความเจ็บปวดพวกนั้น เขาก็รู้สึกคล้ายกำลังมองเห็นคนงานในเมือง ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่งพลันแตกหน่อขึ้นภายในใจ

พอเห็นพวกทหารที่บาดเจ็บถอยกลับมา ความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ
รุนแรงก็พาเขาให้เดินออกไปรับหน้า ประคองพวกเขาไปพักรอบๆ
กระโจม ก่อนจะตะโกนเรียกนายทหารตาเดียว "เจ้า รีบไปเอาผ้าก๊อชมา!"

"ผ้าก๊อช?" นายทหารตาเดียวตะลึง ก่อนเอ่ยปากถามอย่างงุนงง
สงสัย "นายกอง อะไรคือผ้าก๊อช"

ถึงอึ้งหึงเข้าใจได้ทันที ในยุคนี้อาจไม่มีผ้าก๊อช สุดท้ายเขาจึงได้แต่
ชี้ไปยังเศษผ้าขาวที่พันอยู่บนเอดตัวเอง "ก็ผ้าที่พันอยู่บนตัวข้านี่!"

นายทหารตาเดียวร้อง "อ้อ" ออกมาคำหนึ่งก่อนจะวิ่งตื้อ
หายเข้าไปในป่า

ถึงอึ้งหึงสังเกตเห็นว่าบนร่างของนายทหารที่ถอยกลับมาล้วน
เต็มไปด้วยเลือด ตำแหน่งที่ได้รับบาดเจ็บหรือก็แตกต่างกันไป ทหารที่
เขาช่วยพุงนายนั้นบนแขนยังมีธนูปักติดอยู่ดอกหนึ่ง ธนูเสียบทะลุแขน
เลือดหยดไหลเป็นทางไม่หยุด แต่ถึงอย่างนั้นอีกฝ่ายกลับไม่แม้แต่จะ
โอดครวญ ตรงกันข้ามกลับมีสีหน้าอีกเหมืออย่างเห็นได้ชัด

เพราะรู้สึกกว่าอีกฝ่ายแลดูสมกับเป็นลูกผู้ชาย ถึงอึ้งหึงจึงจับตามอง
มากขึ้น ชายหน้าดำคนนี้อายุคงสักสามสิบกว่า สูงน่าจะเกินแปดจือ
ไบหน้าข้างซ้ายมีแผลที่เกิดจากคมมีดลึกอยู่ในแนวหนึ่ง บนไบหน้า
เต็มไปด้วยหนองเครารุงรัง

หวงต้าเดินเข้ามา พอมองเห็นถึงอึ้งหึงกำลังประคองทหารที่
บาดเจ็บนายนั้นก็ตะโกนขึ้น "หลี่เหล่าซือ สถานการณ์แนวหน้า
เป็นอย่างไรบ้าง!"

หลี่เหล่าซือหัวเราะหึๆ พูดอย่างอีกเหมือ "ฝ่าบาททรงเป็นแนวหน้า
ตะลุยบุกเข้าไปกลางขบวนทัพของพวกสุนัขเหียน พวกเราตามบุก
เข้าไปสังหารจนพวกสุนัขเหียนล่าถอยไม่เป็นกระบวน ตอนนีฝ่าบาท

ทรงนำคนไล่ตามพวกมันไป ให้พวกเราที่บาดเจ็บกลับมาส่งข่าว"

"เยี่ยม! ฝ่าบาททรงมีชัยอีกแล้ว สุนัขเหียนพวกนั้นไม่ใช่คู่ต่อสู้ของฝ่าบาทเลยแม้แต่น้อย!" หวงต้าพุดเสียงดัง สองตามองตรงไปข้างหน้า พลังปรบมืออย่างยินดี

ในตอนนั้นเอง นายทหารตาเดียวก็ไถ่ออกมาจากในป่าพร้อมกับผ้าขาวบางในมือ เขาเดินมาหยุดอยู่ข้างหลิเหล่าชื่อ มองดูอีกฝ่ายปราดหนึ่งก่อนจะหัวเราะหึๆ ออกมา "หลิเหล่าชื่อ ธนูแห่งทะเลขานเจ้าพอดี แล้ววันหน้าจะถือทวนอย่างไร เกิดถือทวนไม่ได้ วันหน้าคงยากจะลงสนามรบอีก"

หลิเหล่าชื่อเบิกตากว้าง หนวดโค้งตรงมุมปากทั้งสองข้างกระดกทวนวงเดือนที่อยู่ในมือข้างซ้ายปักลงกับพื้นรวดเร็ว เขาคว้าคอเสื้อของนายทหารตาเดียวไว้แล้วตวาดเสียงดังลั่น "คิดว่าข้าจะยอมแพร์! มีปัญญาเจ้าก็เอาลูกธนูออกให้ข้าสิ!"

นายทหารตาเดียวหัวเราะ "ธนูดอกนี้ถูกถอนออกมาเมื่อไร แขนของเจ้ามีหวังใช้การไม่ได้อีก"

ได้ยินนายทหารตาเดียวพูดแบบนี้หลิเหล่าชื่อก็ควั่นออกหู เขาตะโกนเสียงดังลั่น โมโหหน้าดำหน้าแดงขึ้นมาทันที เขาปล่อยคอเสื้อของนายทหารตาเดียวออก เงื้อมมือหมายชกหน้าอีกฝ่าย

เสียงตวาดของหลิเหล่าชื่อทำเอาถึงอึ้งหิมที่อยู่ข้างๆ สะดุ้งโหยง หวงต้าพอดเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีก็รีบคว้าแขนของหลิเหล่าชื่อไว้ เบียดร่างเข้ามายืนแทรกอยู่ระหว่างหลิเหล่าชื่อกับนายทหารตาเดียว ก่อนจะยิ้มพูดกับหลิเหล่าชื่อ "หลิเหล่าชื่อ อย่าได้โมโห น้องข้ามันไม่รู้เรื่องรู้ราวถึงได้ลวงเกินเจ้า เจ้าก็อย่าได้ถือสา!"

"ถอยไป วันนี้ไม่เล่นงานมันให้พิการข้าไม่ขอแซ่หลิ!" หลิเหล่าชื่อ

ออกแรงขยับตัว แต่ไม่ว่าอย่างไรก็สลัดขังมือใหญ่โตราวกับคีมเหล็กของหวงด้าไม่หลุด

"หวงเออร์! ยังไม่รีบไสหัวไปอีก! เจ้าทำพิธีสี่ชื่อโกรธแล้ว!"
หวงด้าหันไปตวาดใส่ นายทหารตาเดียวที่อยู่ด้านหลัง

นายทหารตาเดียวชื่อหวงเออร์ เป็นน้องของหวงด้า* ทว่าร่างกายของผู้เป็นน้องกลับแข็งแรงกว่าผู้เป็นพี่อยู่โข ใบหน้าของเขาไม่มีริ้วรอยของกาลเวลา อายุน่าจะน้อยกว่าหวงด้าอยู่ไม่ใช่น้อย คิดว่าน่าจะสักประมาณยี่สิบสี่ยี่สิบห้า

หวงเออร์เบียดตัวสายผ้าขาวบางในมือไปมาพุดกับหลีเหล่าชื่อ "อยู่ให้พี่ช่วยถนอมธนูออกมาก่อนก็แล้วกัน ส่วนข้าจะไปช่วยทำแผลให้คนอื่น"

"หวงเออร์! ไล่บัดซบ เจ้าจะหนีไปไหน อีกเดี๋ยวข้าจะควักตาของเจ้า ออกมาอีกข้าง!" หลีเหล่าชื่อยังคงตะโกนโหวกเหวกเสียงดัง

"เหล่าชื่อ ใจเย็นๆ! ไว้เสร็จศึกคราวนี้ ข้าจะแบ่งเสบียงอาหารส่วนหนึ่งให้! เจ้าคิดว่าอย่างไร" หวด้ายิ้มพุด สองตาก็โค้งจนเป็นรูปจันทร์เสี้ยว

"เจ้าพุดจริง?" พอได้ยินคำว่าเสบียงอาหาร หลีเหล่าชื่อก็หยุดโวยวายทันที

หวงด้าพอเห็นหลีเหล่าชื่อระงับความโกรธภายในใจได้แล้ว เขาก็ปล่อยแขนพลางพยักหน้า "คำพุดลูกผู้ชาย แปรม้าไล่ไม่ทัน!"

"สีม้าต่างหากไม่ใช่แปรม้า ข้าเคยได้ยินฝ่าบาทรับสั่งด้วยพระองค์เอง" หวงเออร์พุดน้ำเสียงราบเรียบอยู่หลังหวงด้า

* เออร์ แปลว่าสอง คนจีนมีธรรมเนียมการเรียกขานบุคคลตามลำดับพี่น้องหรือความอาวุโสในกลุ่ม โดยเรียกตัวเลขต่อท้ายแซ่ เช่น หวงเออร์ หมายถึงแซ่หวงคนที่สองหรือคนรอง ส่วนพี่คนโตสุดหรือคนที่อยู่อันดับแรกใช้คำว่าต้า ที่แปลว่าใหญ่ หรือคนโต เช่น หวด้า

"จะก็มำก็ช่าง เอาเป็นว่าเสเปียงอาหารของเจ้าเป็นของข้าแล้ว!"
หลีเหล่าซื้อทิ้งตัวนั่งลงกับพื้น พุดสีหน้าแหม่มขึ้น

หวงเอ๋อร์ไม่พุดอะไรทั้งนั้น เขาหันหลังเดินไปหาพวกทหาร
บาดเจ็บที่กลับมาพร้อมกับหลีเหล่าซื้อ ฉีกผ้าพันแผลออกมาประมาณหนึ่ง
ขณะเตรียมทำแผลให้ทหารที่บาดเจ็บบริเวณขา เขาก็ถูกถึงอึ้งหมิง
ร้องห้ามไว้ "ไม่ได้! ทำแผลลวกๆ แบบนี้ ทำไปก็ช่วยอะไรไม่ได้"

ถึงอึ้งหมิงเดินไปหยุดอยู่ที่ข้างหวงเอ๋อร์ ก่อนจะฉวยเอาผ้าขาวบาง
ในมือหวงเอ๋อร์ไปถือไว้

"นายกอง ไม่ทำเช่นนี้แล้วจะให้ทำเช่นไร" หวงเอ๋อร์ถามสงสัย
ถึงอึ้งหมิงสังเกตเห็นดอกผุ๊งอิง* ปลิวตามลมมาไม่ใช่บ่อย เขา
บอกกับหวงเอ๋อร์ "เจ้าไปรวบรวมดอกผุ๊งอิงมา เจ้าพวกที่ล่อยอยู่
ตามลมพวกนั้น! หลังจากนั้นก็ไปตั้งเตา เตมน้ำลงไปเล็กน้อย ถ้ามีเกลือ
ก็ให้เติมเกลือลงไป ต้มมันพร้อมกับดอกผุ๊งอิง หลังจากต้มจนได้ที่
แล้วก็ปล่อยให้มันเย็น ก่อนจะมาล้างปากแผลของทหารที่บาดเจ็บ"

หวงเอ๋อร์ตะลึง ถามไม่เข้าใจ "นายกอง ต้มดอกผุ๊งอิงมีประโยชน์
อะไร"

"ฮ่าซื้อ! รีบไปทำตามทีบอก! เอาผ้าขาวบางพวกนั้นมา!" ถึงอึ้งหมิง
ตะโกนบอกหวงเอ๋อร์

มีอยู่ครั้งหนึ่งถึงอึ้งหมิงไปปิ่นเขา และเพราะไม่ระวังเลยตกลงมา
บาดเจ็บ บนแขนมีแผลเป็นทางยาวอยู่แผลหนึ่ง ตอนนั้นบนตัวเขา
ไม่มียาอะไรให้พอใช้ได้แม้แต่อย่างเดียว จึงได้แต่พันแผลง่ายๆ ไว้
สุดท้ายแผลก็อักเสบจนต้องนอนพักอยู่โรงพยาบาลตั้งหลายวันกว่าจะ
ได้ออกมา

* ผุ๊งอิง หรือแดนดิไลออน (Dandelion) เป็นหญ้าชนิดหนึ่ง ดอกสีเหลือง เมื่อผสมเกสรแล้วกลับดอก
จะกลายเป็นปุยสีขาวปลิวไปในอากาศ

ถึงอึ้งหิมิงถามหมอลถึงวิธีการฆ่าเชื้อแบบง่าย ๆ เวลาอยู่ในป่า หมอลแนะนำว่าวิธีการที่ง่ายที่สุดคือใช้ดอกผุ๊งอิง เพราะดอกผุ๊งอิง เป็นยาจีนชนิดหนึ่ง มีฤทธิ์ฆ่าเชื้อ ไม่เพียงเท่านั้น ดอกผุ๊งอิงยังมีวิธี บริโภคอีกหลากหลายวิธี เป็นยาสมุนไพรที่มีรสชาติไม่เลว

ถึงอึ้งหิมิงถือผ้าขาวบางไว้ในมือ นั่งยอง ๆ เปลี่ยนผ้าขาวบางพวกนั้น ให้เป็นผ้าพันแผลก่อนจะลงมือพันผ้าลงบนขาของทหารที่บาดเจ็บ บริเวณขานายนั้น

เพราะไม่เคยเห็นวิธีพันแผลเช่นนี้มาก่อน ทหารนายนั้นจึงถามขึ้น ด้วยความอยากรู้อยากเห็น "นายกอง วิธีพันแผลเช่นนี้เหตุใดเข้าถึง ไม่เคยพบเห็น"

ถึงอึ้งหิมิงหัวเราะหึ ๆ "นี่เป็นตำรับลับส่วนตัว"

นายทหารคนนั้น "อืม" ออกมาคำหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไม่พูดอะไรอีก เขากัดฟันแน่น ปล่อยให้ถึงอึ้งหิมิงพันแผลให้ตัวเองต่อ

ถึงอึ้งหิมิงพบว่าทหารนายนั้นอายุน่าจะไม่เกินสิบแปดสิบเก้า ไบหน้าจืดได้ว่าหล่อเหลา เพียงแต่ยังดูอ่อนวัยไปหน่อยเท่านั้น เพราะ อดนึกถึงน้องชายของตัวเองขึ้นมาไม่ได้ นัยน์ตาของถึงอึ้งหิมิงจึงเต็มไปด้วย ความห่วงใย

ถึงอึ้งหิมิงอายุยี่สิบแปด แม่คลอดน้องชายได้ไม่นานก็ลาจาก โลกนี้ไป พ่อเองก็ตายจากไปตอนเขาอายุยี่สิบ ตอนพ่อตายน้องชาย เพิ่งอายุสิบเอ็ดปีเท่านั้น พวกเขาสองคนต่างพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ต่อมาหลังจากที่เขาใช้เงินที่พ่อเหลือทิ้งไว้ให้ซื้อหุ้่นทำกำไรได้ก้อนใหญ่ เขาก็เอาเงินพวกนั้นไปซื้อเหมืองถ่านหิน กลายเป็นเจ้าแก่น้อย นับแต่นั้น

วันที่เกิดแผ่นดินไหวเป็นวันเกิดของน้องชายเขาพอดี เดิมเขา

รับปากน้องชายว่าเย็นนี้จะกลับไปฉลองวันเกิดด้วยกัน แต่ตอนนี้เขา
ไม่อาจกลับไปได้อีกแล้ว

ถึงอึ้งหิมงตอนหายใจเบาๆ มองดูร่างกายของตัวเองในเวลานี้ ทั้ง
ดำมะเมื่อมทั้งแข็งแกร่งกำยำ เป็นร่างกายของชายหนุ่มที่เต็มไปด้วย
ชีวิตชีวาอายุไม่มีทางเกินยี่สิบ

ไม่รู้ว่ามีมาถึงที่นี่เป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่ เฮ้อ ไหนๆ ก็มาแล้ว
งั้นก็อยู่มันที่นี่เสียเลยแล้วกัน ว่าแต่จะดำเนินชีวิตอยู่ในกลียุคนี้ยังไง

ถึงอึ้งหิมงหันแปลให้ทหารนายนั้นพลางคิดเจียบๆ ในใจ

หลังหันแปลให้อีกฝ่ายเสร็จและผูกปมเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ยื่นมือ
ลูบใบหน้าอีกฝ่ายเบาๆ พลางถามอย่างสนิทสนม "เจ็บหรือไม่"

ทหารนายนั้นส่ายหน้าก้มหน้าแน่น ก่อนจะพูดลอดโรฟันออกมา
ประโยคหนึ่ง "นายกอง ข้าไม่เจ็บเลยสักนิดจริงๆ"

ถึงอึ้งหิมงกลัวว่าอีกฝ่ายจะทนเจ็บไม่ไหวเลยยิ้มขึ้นออกมา
คราหนึ่งแล้วถาม "เจ้าคิดว่าข้าอายุเท่าไร"

เขามองดูถึงอึ้งหิมง เห็นถึงอึ้งหิมงใบหน้าซุบผอม หว่างคิ้วน่าเกรงขาม
ชวนประหวั่น เขาก็ท่ายออกมา "นายกอง อายุคงราวๆ สักยี่สิบกระมัง"

"ถูกแล้ว ปีนี้อายุ...ยี่สิบ" ถึงอึ้งหิมงยิ้ม เดิมเขาตั้งใจจะบอกอายุจริง
ให้อีกฝ่ายรู้ แต่พอลำพูดเคลื่อนมาถึงริมฝีปาก มันกลับลดเหลือเพียง
ยี่สิบ เขาถามอีกฝ่ายต่อ "ใช่แล้ว แล้วเจ้าชื่ออะไร"

ทหารคนดังกล่าวตอบ "เรียนนายกอง ข้าแซ่หลิว เป็นลูกคนที่สาม
ของบ้าน ทุกคนเลยเรียกข้าว่าหลิวซาน*"

ถึงอึ้งหิมงชูผ้าขาวบางในมือพลางหัวเราะพูด "หลิวซาน ข้าจะสอน
วิธีพันแผลให้ หลังจากนั้นเจ้าก็ไปช่วยข้าเปลี่ยนผ้าพันแผลให้พี่น้อง

* ซาน ในที่นี้แปลว่าสาม หลิวซาน จึงหมายถึงหลิวคนที่สาม

คนอื่น ๆ ตกลงใหม่"

หลิวชานรับคำอย่างยินดี "คำพูดของนายกองคือคำสั่ง!"

ถึงอึ้งหิมังพันผ้าพันแผลสองรอบต่อหน้าหลิวชาน แต่ถึงอย่างนั้น หลิวชานก็ยังคงเข้าใจครึ่งไม่เข้าใจครึ่ง หลังจากได้ลงมือทำด้วยตัวเอง ซ้ำๆ ในที่สุดเขาก็ทำเป็น

ถึงอึ้งหิมังแบ่งผ้าขาวบางในมือไว้ส่วนหนึ่ง ส่วนหนึ่งให้หลิวชาน บอกให้หลิวชานรับหน้าที่ดูแลทหารบาดเจ็บที่อยู่รอบๆ ขณะที่กำลัง หันหลังเตรียมเดินจากไป เขาก็เห็นหวงต้ากำลังถอนธนูให้หลี่เหล่าซือ หลี่เหล่าซือเวลานี้ใบหน้าเขียวบ้ด หน้าผากเต็มไปด้วยเม็ดเหงื่อ เขา ทนดูต่อไปไหว รีบเดินตรงเข้าไปเตรียมทำแผลให้หลี่เหล่าซือ

เขาเดินไปนั่งยองๆ อยู่ข้างหลี่เหล่าซือ มองดูธนูที่ปักทะลุแขนของ หลี่เหล่าซือดอกนั้น หัวธนูทรงกระຈັบ เรียวแหลมเล็ก ส่วนล่างมีหนาม หันย้อนทิศอยู่กลุ่มหนึ่ง หวงต้าออกแรงหักส่วนหางของธนูดอกนั้น ก่อนจะบิดงอแขนของหลี่เหล่าซือ อ้าปากใช้ฟันกัดหัวธนูก่อนจะสะบัดหัว ธนูที่แทงทะลุแขนของหลี่เหล่าซือถูกถอนออกรวดเร็ว

หลี่เหล่าซือกัดฟันแน่น ไม่ตะโกนร้องอะไรทั้งสิ้น เลือดสดๆ พุ่งออกจากแขนสอดใส่หน้าของถึงอึ้งหิมัง

ถึงอึ้งหิมังไม่สนใจที่จะเช็ดเลือดบนหน้า เขารีบใช้ผ้าพันแผล ที่เตรียมไว้ก่อนหน้าพันลงบนแขนขวาของหลี่เหล่าซือก่อนจะมัด ปลายผ้าไว้ สายตาเต็มไปด้วยความรู้สึกอันหด

"พันแผลให้เขาสักครู่ก่อน อีกเดี๋ยวน้ำฆ่าเชื้อก็ต้มเสร็จแล้ว ถึงตอนนั้นค่อยล้างแผลฆ่าเชื้ออีกที"

หลี่เหล่าซือหน้าซีด ถึงจะฟังไม่เข้าใจว่าถึงอึ้งหิมังพูดคำพูดอะไร แต่เขาก็ไม่ว้าวายขาตั้งจนพูดอะไรไม่ออก ได้แต่ยิ้มให้ถึงอึ้งหิมัง ก่อนที่จะ

นอนนิ่งอยู่บนพื้นมองดูท้องฟ้ายามสายัณห์ด้วยสายตาเลื่อนราง

ถึงอึ้งหิมิงเดินไปหยุดอยู่หน้าทหารคนอื่นๆ พันผ้าพันแผลให้พวกทหารที่บาดเจ็บเล็กๆ น้อยๆ นายทหารเหล่านั้นต่างรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของอึ้งหิมิง ถึงอึ้งหิมิงรีบใช้โอกาสนี้สอนทหารคนอื่นๆ พันผ้าพันแผล

เพียงไม่นานน้ำฆ่าเชื้อก็เย็น ถึงอึ้งหิมิงสั่งหวงเออร์ หวงต้า หลิวซานให้ช่วยไปทำความสะอาดแผลให้บรรดาทหารที่บาดเจ็บสาหัสพร้อมไปกับเขาก่อนจะพันแผลให้คนอื่นๆ ใหม่อีกครั้ง

ตะวันคล้อยไปทางทิศตะวันตก เมฆอาบแสงเงินแสงทองกระจายอยู่ทั่วแผ่นฟ้า

ถึงอึ้งหิมิงกับทหารที่บาดเจ็บลงมือเก็บกวาดสนามรบ พวกเขารวบรวมอาวุธกับชุดเกราะที่ยังพอใช้ได้จำนวนหนึ่ง จัดการฝังพวกพี่น้องที่ตายไป หลังจัดการทุกอย่างเสร็จสรรพ เขาก็นั่งลงบนพื้นข้างกระโจม มองดูเส้นขอบฟ้าที่อยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาเฝ้ารอ

ดูสถานที่ที่บาดเจ็บนี้สิ ไหนจะยังทหารที่บาดเจ็บพวกนั้นอีก... สวรรค์ทำไมถึงได้โหดร้ายกันแบบนี้ อุตสาหัสส่งฉันทะเลมิตีมา แล้วทำไมแทนที่จะส่งให้ฉันเข้าไปอยู่ในร่างเศรษฐีจักรพรรดิหรือท่านฮ่องอะไรพวกนั้น แต่กลับให้ทะเลมิตีมาได้รับบาดเจ็บแบบนี้ สวรรค์เฮงชวย แล้งน้ำใจเป็นบ้า!

ถึงอึ้งหิมิงสบถด่าเคียดแค้นอยู่ภายในใจ

สุดท้ายเขาก็ได้แต่ด่า ไม่ว่าถึงอึ้งหิมิงจะด่าอย่างไร สวรรค์ก็ไม่มีความรู้สึกไม่พอใจสุดท้ายก็ค่อยๆ สงบลง เขานึกกลับมาครุ่นคิดใหม่อีกครั้งว่าจะใช้ชีวิตใหม่นี้ต่อไปเช่นไร

ม่านแห่งราตรีกาลเริ่มครอบคลุมผืนพสุธา ทหารนายหนึ่งวิ่ง
โซซัดโซเซเข้ามา บนแขนของเขามีลูกธนูปักทะลุอยู่ ถึงอึ้งหิมกับหวงดำ
รีบตรงเข้าไปรับ พยุงทหารนายนั้นกลับเข้าป่า

"น้ำ! น้ำ! ขอน้ำให้ข้า!" ทหารนายนั้นเนื้อตัวอ่อนระทวยไร้สิ้น
เรี่ยวแรง เขาพยายามตะโกนร้องออกมา

หลิวชานรีบยื่นส่งน้ำให้ ทหารนายนั้นรับน้ำไป ก่อนจะกรอกมัน
ลงคอไปอย่างหิวกระหาย

"สถานการณ์ที่แนวหน้าเป็นอย่างไรบ้าง ฝ่าบาทได้รับชัยชนะอีก
ใช่หรือไม่" หวงดำกระวนกระวายถาม

ทหารนายนั้นค่อยๆ ผ่อนลมหายใจ เขาตอบกลับด้วยสีหน้าปีติ
ยินดี "ฝ่าบาทหากกองทัพบุกทะลุเล่นงานพวกสุนัขเหียน พวกมันสู้พลาง
ถอยพลาง พวกเรารู้กับพวกสุนัขเหียนเจ็ดครั้ง ได้รับชัยชนะทั้งเจ็ดครั้ง"

"ฝ่าบาททรงพระเจริญเหมือนปีเหมือนๆ ปี!"

ไม่รู้ว่ใครร้องตะโกนออกมาก่อน เสียงขานรับดังก้องไปทั่วบริเวณ
เห็นทหารที่บาดเจ็บแสดงอาการอีกเหิมออกมาแบบนั้น ถึงอึ้งหิม
ก็นึกถึงนักรบองอาจห้าหาญคนนั้น คนคนนั้นน่าจะเป็นจักรพรรดิของ
พวกเขา ในใจของทหารพวกนี้พระองค์ต้องทรงเป็นดังเสาเอกแห่ง
จิตวิญญาณแน่

หวงดำใช้วิธีการแบบเดียวกันถอนธนูออกจากแขนของทหาร
นายนั้น ถึงอึ้งหิมใช้น้ำมาเช็ดที่เตรียมเอาไว้ก่อนหน้าทำความสะอาด
ปากแผลให้อีกฝ่าย หลังจากนั้นก็รีบพันแผลให้ก่อนจะส่งไปพักที่
กระโจมด้านหลัง

ความมืดปกคลุมเข้ามาทีละน้อย ถึงอึ้งหิมกับทหารคนอื่นๆ
ต่างนั่งอยู่ที่นั่น รอฟังข่าวจากแนวหน้า ระหว่งนั้นถึงอึ้งหิมก็พูดคุยกับ

เหล่าทหารจนล่วงรู้ถึงสถานการณ์บางอย่าง

จักรพรรดิของแคว้นเว่ยทรงมีพระนามว่าหั่นหมิ่น เป็นชาวฮั่น ถึงอึ้งหิมิงอดนึกประหลาดใจไม่ได้ นี่มันยุคห้าชนเผ่าสืบทอดแคว้น นอกจากราชวงศ์ตงจิ้น (จิ้นตะวันออก) ที่อยู่ทางตอนใต้แล้ว ทางตอนเหนือทำไมถึงมีดินแดนของชาวฮั่นได้!

เมืองหลวงของแคว้นเว่ยตั้งอยู่ที่เยี่ยเจิง จากที่นี้เดินทางลงใต้ไปเรื่อยๆ ผ่านฉางชานและจิวี่ลู่ไปก็จะถึงเยี่ยเจิง สงครามต่อเนื่องยาวนานหลายปีเปลี่ยนมณฑลจิตใจที่เคยอุดมสมบูรณ์ให้กลับกลายเป็นรกร้าง ชายหนุ่มกำยำล่ำสันต่างถูกจับตัวไปเป็นทหาร

ฟิ่งหวงต้าเล่า ทหารที่บาดเจ็บอยู่ที่นี้ในเวลานี้ล้วนเป็นทหารในกองกำลังฉีหัว นอกจากกองกำลังทหารม้าที่จักรพรรดิแคว้นเว่ยทรงนำทัพเองแล้ว พวกเขานับเป็นกองกำลังทหารที่ยอดเยี่ยมที่สุดของแคว้นเว่ย ความสามารถในการทำศึกเรียกได้ว่าแข็งแกร่งอย่างยิ่ง

หวงต้าเล่าว่าเมื่อสิบวันก่อนตอนพวกเขาพบกับสุนัขเหียนนุ่ ภายใต้อำนาจการนำขององค์จักรพรรดิ แค่พลเดินเท้าเพียงห้าพันนายก็เอาชนะทหารม้าสี่หมื่นนายของพวกสุนัขเหียนนุ่ได้แล้ว หน้าข้ายังประจันหน้ากันแบบซึ่งหน้าอีกต่างหาก

หลังฟิ่งจบถึงอึ้งหิมิงก็ประหลาดใจกับความสามารถในการต่อสู้ของกองกำลังฉีหัว ขณะเดียวกันก็นึกเลื่อมใสในตัวหั่นหมิ่น ทว่าเขายังคงถอนหายใจเบาๆ ฉีหัว ความหมายที่ซ่อนแฝงคือความปรารถนาที่จะมีชีวิตรอดอยู่ท่ามกลางกลียุค นำรันทดแท้ กองกำลังของผู้ที่ไม่ปรารถนาจะสิ้นลมหายใจกลับกลายเป็นบทเพลงที่แข็งแกร่งที่สุดแห่งยุคสมัย

30 หน้าสวรรค์ ราชันทะเลฟ้า 1

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)